

Laurențiu ORĂȘANU

Ferdinand I (continuare din pag. 14)

Deși le schimbau mereu sectoarele, ajunsese să cunoască pe mai toți grănicerii unguri. Ziceau ei ceva pe limba lor, zicea și el: Nem tudom. Și zâmbea, că așa era ordinul de la comandant. „Pe măta că-nțelegi” – îi zise odată unul. Și-i aruncă peste arătură un pachet de Camel. „Lasă, ține-ți Amiralul ăla, e numai așchii”. Ungurul vorbea binișor românește. Cu un pic de accent, cam ca ardelenii. „No, zici că nu înțelegi? Da cu Ilona cum te înțelegi în pat?” Bine, îi zise Ferdinand I, o rupe foarte bine pe românește. „Ba Ferdinand” – na, că pe ă nu poate să-l pronunțe – „păi tu nu știi că unguroaicele noastre o rup bine pe orice limbă? Cum e țigările? Faine? Alt tutun, no, tragi la ele ca la Ilona, ha?”

Nu se miră că știa că-l cheamă Ferdinand, se miră că știa de Ilona. Ajunsese brazda asta ca bulevardul gării din Salonta. Te pomenești că

talpă specială. La dus, spre Salonta, îi încălțam cu tocul în față. La întors la mine în sat, îi încălțam normal. De-aia nu vedeți voi niciodată urme de pași venind din Ungaria. Rămâneți mereu neviolati. Hai, nu te încrunta așa, am terminat cu Ilona. Mă rodeau al naibii pantofii ăia. Acu' mă țin cu o văduvă din sat de la noi. Dar mă mir de Ilona, că zicea că s-a săturat, că să nu mai audă de grăniceri, file-ar brazda lor a naibii. În afară că vedea toate filmele, și asta printre pipăieli, ea cu ce se alegea? Că vin ei tari ca piatra, cu toată bromura aia de le-o toarnă în ceai, da. Dar tăria aia se termină repede, că-s tare grăbiți, oricât ar încerca ea să-i ia mai pe îndelete și să-i învețe meșteșugul. Și când pleacă, duși au fost. Să scrie și ei o vedere de pe Litoralul Mării Negre, să scrie că-i frige nisipul cum îi frigea trupul ei, de se aprindeau și ardeau dintr-o dată.

Ți-ai găsit. Așa zicea ea, văd că nu s-a ținut de vorbă, norocul tău măi Ferdi. Să vezi și tu ce înseamnă o muiere care cunoaște la bărbați. Fire-ar ai dracu ăștia cu frontiera lor” înjurase așa, neutru și de încheiere, Pișta.

„Las' mă Pișta, lasă tu frontierele în pace. Ți-ar fi convenit să mergi cu încălțările tale speciale până la Brașov, nu? Așa că hai să n-o dăm în politică. Că și tu ai încărcătoarele pline, după cum le am și eu. Hai să le descărcăm fiecare la noi în țară. Îi spun Ilonei salutări de la tine și să-ți trăiască și ție văduva. Bune cămilele astea băi Pișta, ne mai vedem pe aici. Și mai dați și voi cu grebla pe brazde, ce numai noi?” „No, păi asta-i bună, făcu Pișta cam fără chef, ai voștri trec, voi trebuie să greblați. Da' io cred că în curând n-o să rămână nici atâți cât să păziți voi aici, la graniță”. Stai că vine Congresul X, să vezi circulație pe sens unic – îl aprobă Ferdi. Călăuzele au deja programate câte două-trei grupe pe noapte. „Am auzit și eu, să fii atent, caporal Ferdi, că o să aveți la controale...”

S-ar putea ca, plictisit de sporovăiala celor doi, biograful autorului să se fi grăbit să încheie, notând pe fugă câteva concluzii. Cum că acesta ar fi un model de urmat de statele vecine și neprietene în tratarea problemelor de frontieră. Sau, dimpotrivă, că

paza acestora trebuia serios îmbunătățită. Că dacă o ținem tot așa să nu ne mire că vom rămâne, peste ani, fără cea mai de seamă gimnastă a țării.

Ori una, ori alta, niște concluzii tot trebuiau să tragă. Și dacă nu acum, poate altă dată. Să nu uităm că și Ferdinand al II-lea, și Viorel, ba însuși autorul urmau să cunoască încercările vieții ostășești. Poate la marină, poate la artilerie, poate, cine știe, chiar la aviație. Și nu neapărat pe lângă o Fabrică de Confecții de mare precizie. Mai erau atâtea fabrici de ciorapi, sau de conserve, sau CAP-uri, în care munceau tot atât de avântat, cu gândul la permisiile duminicale ale militarilor în termen din unitățile apropiate, alte și alte Ilone.

Așa că biograful nostru va lua frumușel trenul de dimineață și va rata momentul în care Ferdinand I va primi telegrama lui al II-lea. Și dacă Ferdinand I va afla nu chiar imediat, dar destul de repede, despre ce era vorba, el, biograful, nu va afla decât târziu, mult după ce-și va fi publicat recenzia sau monografia despre viața și opera autorului, și asta din monografia unui alt biograf care tocmai sosise la Salonta în acea dimineață ca să-l studieze pe același Ferdinand I. Acest al doilea biograf va citi peste umărul lui Ferdinand I telegrama trimisă de Ferdinand al II-lea, cam plină de STOP-uri:

„Nuntă mare. STOP. pe 15 noiembrie. STOP. Să nu te STOP. mire Autorul. STOP. Rog comandamentul unității STOP. să-i dea STOP. Permisie Caporalului STOP. Ferdinand Întâi STOP. să fie Alături STOP. de familie și Reta pe care o STOP. știe. Cu ea se însoară STOP. Fratele Ferdinand al II-lea. STOP.”

și va înțelege mai repede decât caporalul Ferdinand, și asta pentru că, din deformație profesională își notase, fie că văzuse deja, la o documentare anterioară, invitația de nuntă; mă rog, va înțelege că Reta se mărită cu Autorul, la data indicată în telegramă, cu nașii și la locul – curtea interioară dintre blocurile C-13 și C14 – menționați pe invitație.

Nici lui Ferdinand I nu-i trebui prea mult ca să înțeleagă cine se însoară de fapt cu cine, și de ce

fratele și urmașul lui firesc la domnie scrisese așa în telegramă. Se grăbi să iasă la raport și să ceară permisie ca să meargă la nunta lui frate-său. Ar fi putut să spună că se mărită iubita lui, că doar Reta îi fusese timp de un an mai apropiată decât un frate. Fusese, asta era, ce a fost, a fost. Păcat că pierdea o permisie cu Ilona. Cum dracu de ajunsese Reta la Autor? Numai ca să vadă și minunea asta și tot merita să o lase singură pe Ilona la Salonta.

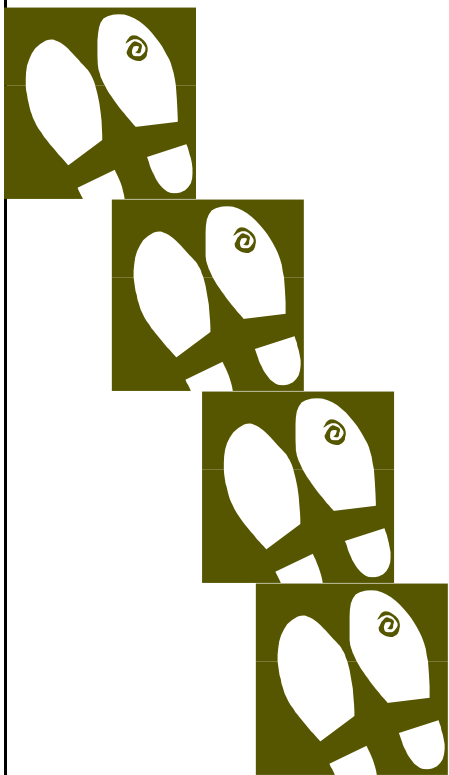
Biograful proaspăt sosit, știind toată povestea, ar fi putut să-l ajute spunându-i de bolta lui Uscatu și de careul acela de popi. Sau să-l întrebe ce ar fi scris el, Ferdinand I, în scrisorile acelea pe care nu le trimisese în ultimele 4 luni, cam de când îl văzuse toată lumea din Salonta în acțiune cu Ilona. Dar rolul unui biograf este să nu interacționeze, Doamne ferește, cu evenimentele și personajele pe care le cercetează. Și lucrul acesta îl știu și îl respectă cu toții cu sfințenie.

În consecință biograful se mulțumi doar să-l însoțească pe Ferdinand I la raport.

„Zici că se însoară frate-tu?” zise maiorul citind telegrama. „Se vede treaba că în dinastia voastră nu e nici-o regulă. Al mai mic se însoară primul? D-aia n-o să vă restaureze Casa Regală în veci.” (Aici biograful notă amuzat prorocirea maiorului, prorocire care avea să se confirme). „Ai 4 zile, caporal Ferdinand I. În 3 te îmbeți și în a 4-a te trezești. Te prezinți luni seara la raport, treaz și cu un deca de vin. Și zi-i lui frate-tu, dacă n-o fi prea ocupat, să vină la armată tot aici. Tare aș vrea să mă laud că am făcut instrucție cu o întregă dinastie.”

Alți biografi ai autorului nu se mai arătară prin Salonta în zilele următoare. Ar fi pierdut timpul degeaba. În afară de o creștere, pe deplin explicabilă, a circulației pe arătură și de steagul de frunză în producție câștigat de Ilona, nimic deosebit nu se întâmplă în Salonta până la plecarea lui Ferdinand I la nunta fostei sale iubite.

New York, 2004

se circula pe ea în ambele sensuri! Auzi ai dracu' unguri. Precis că au pus mâna pe secretele României din moment ce știau până și cu cine se plimbă el în permisie.

Se încruntase. Dar Pișta, că Pișta îl chema, râdea mereu. „Pe măta, mă”, asta era la el un fel de bună ziua, spus apăsător și cu plăcere, fără răutate, de care parcă i se umplea gura. „Pe măta, păi eu m-am ținut cu Ilona până acum un an. Până când m-au luat la grăniceri. Treceam la voi în fiecare noapte, încălțat cu niște pantofi cu